

nyt Offer, som bringes fra vor Side, det, at vi give os til en Forhandling, som vil føre til, at det første Valg ikke kan foregaa under saa retfærdige og betryggende Former og Regler, som det var ønskeligt for os, der have knyttet et Fremtidshaab og et Fremtidsarbejde til den ny Politik, som er skabt herinde i Rigsdagen efter det sidste Valg, og som nu trænger til sin Beskyttelse ud ad til gennem Vælgernes Tilslutning. Men efter at vi, som sagt, alligevel have optaget denne Sag paa det beskedne Grundlag, er det ganske sikkert, at det vil være rent umuligt, mener jeg, for et Folketing at vedtage dette Forslag og saa sorgløst gaa Fremtiden i Møde og mene, at saa komme vi nok ud af alt det andet. Thi det er jo alt det andet, det drejer sig om. Der er jo ikke en virkelig Konflikt paa, om der skal være 132 Medlemmer eller 114 eller 125 eller 157; det er ikke i og for sig en principiel Strid; saa i og for sig er der intet afgjort, naar man har slaaet dette fast og vist den Vej, hvorpaa man skal optage det kommende Arbejde, det, som i sig indeholder selve Realiteten.

Det har givet mig Anledning til en stor Forundring, at Regeringen, da den kom med sit Grundlovsforslag, hverken mundtligt eller skriftligt har givet Folketinget yderligere Lejlighed til at kende dens Stilling til hele denne Sag, thi om den vide vi ikke et Ord. De 132 — der kan man lige saa godt sige: Bu og bæ, thi med Hensyn til Sagen vide vi ikke en Smule Besked. Vi staa endnu lige saa usikre og vaklende overfor de Betingelser, hvorpaa vi kunne tage vor Tilslutning. Hvis dette Forslag vedtages, saa svæver det jo fuldkommen i Luften, indtil vi faa en ny Valgkredsordning. Vi skulle have en ny Valgkredsordning, vi kunne slet ikke bruge den gamle Valglov. Det vilde dog blive et ganske abnormt Forhold at vedtage en Grundlovsforandring, som maaske kunde føre til, at vi aldrig bleve enige om at vedtage en Valglov, som i Virkeligheden gennemførte dette Princip. Tænke sig en Konflikt mellem Tingene om en Valgkredslov, saa staa vi med en Grundlov, som vi slet ikke kunne udføre, og hvor vi absolut ret hurtigt skulle bruge en Valglov, idet vi have Folketingsvalg nær forestaaende.

Nu er det sikkert nok, at jeg maa formode, at Regeringen har sin Mening nogenlunde færdig, og at den har en vis Tillid og Fortrustning til at kunne gennemføre en saadan Mening med Hensyn til Valgkredsordningen. Men hvis jeg ikke

kendte Regeringen i Forvejen, vilde min Forundring være endnu større. Nu kender jeg jo noget til den fra tidligere Dato; det er ikke første Gang, vi lære dens Metode i konstitutionel—parlamentarisk Retning at kende, jeg ved, at det er Hømmeligheden, det, der bliver bag ved Tænderne, som det egentlig drejer sig om, derimod ikke det, vi i Virkeligheden faa at vide. Dette er jo et fuldstændig vrangt Forhold. En parlamentarisk Regering, som denne jo netop vil pynte sig saa overdrevent stærkt med at have Betingelserne for at være, maa jo i allerførste Linie sørge for at give saa klar og god Besked om alle sine Meninger og Tanker — ganske særlig om politiske Spørgsmaal, men for øvrigt ogsaa om de saglige — at Befolkningens store og almindelige Dele faa den videst mulige Adgang til at kende alle Regeringens Tanker og Meninger helt igennem, til at kunne ransage deres Hjerte og Nyre, for saa vidt det overhovedet er muligt overfor noget Menneske. Det maa være en parlamentarisk Regerings første ikke alene Opgave, men ogsaa naturlige Ønske at faa Lejlighed til i videst muligt Omfang at gøre det Land, hvis parlamentariske Repræsentanter den er, bekendt med sine Meninger og Anskuelser, hvad det er, den gennem Tidernes Løb vil arbejde for, og paa hvad Maade og under hvilke Vilkaar den vil optage dette Arbejde. Sundere, smukkere, sikrere Opgave end den kan jeg da i alt Fald ikke tænke mig, at en parlamentarisk Regering nogen Sinde kan sætte sig. Men vor Regering gaar den fuldstændig modsatte Vej. Den siger saa lidt som muligt og siger det lidet, den siger, saa uklart og svævende som muligt. Det er en Stilling, jeg kunde forstaa for en Regering, som vilde være et rent Forretningsministerium, et Ministerium, som ikke havde en parlamentarisk Karakter. Det er jo netop ogsaa det, jeg beklager, at efter den Maade, hvorpaa den nuværende Regering fører sit Scepter, sit Styre her i Landet, glider det, som jeg kalder Venstredemokratiet, af den, at den gør intet for at hævde hele den Fremgangsmaade, hele den Udvikling, som netop dens Oprindelse ad demokratisk og parlamentarisk Vej krævede, maatte sættes i første Linie. Tværtimod, den gaar saa fuldstændig op i Fremgangsmaader og Tanker, som kunde findes hos et rent Forretningsministerium, et Ministerium, der siger om Politik: Det er ikke vor Sag, og Partierne bryde vi os kun om, for saa vidt som vi have Brug for dem i de enkelte givne Tilfælde, snart